

Ясніє мій кинджал в оздобі золотій,
Холодна і несхибна криця,
І криє гарт його нещадний, бойовий,
Старого сходу таємниця.

Він верховинцеві товариш вірний був,
І, не питаючи заплати,
В боях йому не раз поваги роздобув,
Скривавивши ворожі шати.

Забаві він годив, немов слухняний раб,
На глум — дзвонив грізним докором,
Оздоба дорога в той час йому була б
Ганебним і чудним убором.

Господар ліг в бою, його ж на трупі взяв
Козак із Терської станиці,
І потім довго він занедбаний лежав
Серед непотребу в крамниці.

І нині без піхов, побитих у війні,
Героя приятель незрадний,
Повис як забавка у мене на стіні,
Знеславлений і безпорадний.

І нині вже ніхто в досвідчених руках
Не оберта його пестливо,
І напису на нім з побожністю в очах
Не перечитує гордливо.

Поете! Чи не так за нашої доби,
Забувши уділ свій високий,
Всю міць свою зміняв ти на земні скарби —
Все те, що мав у давні роки.

Бувало, на луну речей твоїх палких
Вставали вояки голінні,
Твій вірш — то келих був на учтах гомінких,
Кадило в храмовім склепінні.

І мов господній дух — наказ юрбі німій —
Шугав, могутній і розлогий,
Як горожанський дзвін на башті вічовій
У дні напасті й перемоги.

Та надокучив нам суворий твій язик,
Нас тішить золота омана;
Наш вік, старіючи, немов красуня, звик
Ховати зморшки під рум'яна.

Пророк осміяний, чи ти постанеш знов?
Чи, нерішучий і тверезий,
Не вирвеш марного із золотих піхов
Свого заржавленого леза?

Переклад М. Зерова